

MINISTERUL JUSTIȚIEI

31. IAN. 2020

Nr. /2020/

Către

29. IAN. 2020

TRIBUNALUL

SECȚIA I CIVILĂ

Referitor: Dosar nr. /2020

Ministerul Justiției, cu sediul în București, Str. Apolodor, Nr. 17, Sector 5, CIF 4265841, tel. 0372041070, pârât în cauza ce face obiectul dosarului cu numărul de mai sus, în temeiul art. 201, art. 205 și următoarele din Codul de procedură civilă, formulează

ÎNTÂMPINARE

la cererea de chemare în judecată promovată Sindicatul
la solicitarea membrilor de sindicat

în numele și
s.a., personal auxiliar de

specialitate în cadrul Tribunalului

În fapt, prin cererea de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu Ministerul Justiției, ... ue Apel ..., Tribunalul ... și cu citarea CNCD, reclamanții au solicitat recunoașterea stării de discriminare în care se află în raport cu personalul auxiliar de specialitate din cadrul Curții de Apel Bacău, Curții de Apel București și Curții de Apel Târgu Mureș, uniformizarea modului de calcul al salariilor începând cu data de 1.01.2018 în ceea ce privește cantumul sporurilor aplicate în baza Legii nr. 153/2017 în sensul luării în calcul a sporurilor ..., precum și obligarea pârâților la plata diferențelor bănești rezultate începând cu data de 1.01.2018 și în continuare, sume actualizate cu indicele de inflație, precum și dobânda legală penalizatoare.

III. Cu privire la pretențiile formulate în contradictoriu cu Ministerul Justiției, invocăm excepția lipsei calității procesuale pasive.

În primul rând invocăm Decizia nr.13 din 13.06.2016 pronunțată în Dosarul nr.12/2016, Înalta Curte de Casație și Justiție a subliniat că interesul atrăgerii în proces și a ordonatorului principal de credite, pe motiv că ar reprezenta o garanție a executării obligației de plată ce revine instituției/autorității publice cu care este stabilit raportul de serviciu, nu este unul legitim, câtă vreme atribuțiile prevăzute de lege în materia repartizării creditelor bugetare, alocării și stabilirii destinației acestora nu cuprind o obligație de garanție sau de despăgubire a ordonatorului principal de credite, care să constituie fundamentul pretențiilor deduse judecății.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut în decizia respectivă că ordonatorul principal de credite „nu are calitate procesuală pasivă în litigiile dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică aflate sub subordinea sa, având ca obiect solicitarea unor drepturi de natură salarială”.

În motivarea acestei decizii, ÎCCJ a reținut că o caracteristică a raportului juridic de muncă este aceea că poate exista numai între două persoane (spre deosebire de raportul obligațional civil, în cadrul căruia poate fi, uneori, o pluralitate de subiecte active sau pasive), astfel încât, ținând seama și de caracterul exclusiv al competenței (una și aceeași atribuție trebuie să aparțină unei singure autorități publice), în măsura în care pretențiile deduse judecății vizează exclusiv accordarea unor drepturi salariale sau de natură salarială, „legitimarea procesuală pasivă revine doar autorității publice cu care funcționarul public se află în raporturi de serviciu, întrucât acesteia îi aparține prerogativa stabilirii și acordării drepturilor salariale”.

Prin urmare, cererile având ca obiect pretenții de ordin bănesc, formulate de către personalul instanțelor de judecată, nu sunt intemeiate în ceea ce privește atragerea în proces a Ministerului Justiției, numai prin prisma calității de ordonator principal de credite a ministrului justiției.

Tribunalele și curțile de apel au personalitate juridică, raporturile de muncă ale reclamanților s-au stabilit cu instanța angajatoare, astfel că drepturile salariale le sunt stabilite, datorate, calculate și plătite direct de către aceasta.

Așadar, Ministerul Justiției nu s-a aflat în niciun raport juridic cu reclamanții, de dreptul muncii ori de altă natură, astfel că acest ordonator principal de credite nu poate fi obligat la plata unor drepturi bănești.

Arătăm, de asemenea, că prin Decizia nr. 3301/12.10.2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul nr. 6317/2/2015, a fost admis recursul declarat de Ministerul Justiției împotriva Sentinței civile nr. 346 din data de 08.02.2016, pronunțată de Curtea de Apel București, pe care o casează în parte, în sensul înlăturării obligării părătului Ministerului Justiției la achitarea diferențelor salariale rezultate, cu motivarea că obligarea Ministerului Justiției la plata unor diferențe salariale către reclamanți nu se justifică, în considerarea Deciziei nr. 13 din 13.06.2016, pronunțată de ÎCCJ în dosarul nr. 12/2016 și art. 44 din Legea nr. 304/2004.

Totodată, prin Decizia nr. 1900/4.04.2019 pronunțată în Dosarul nr. 7468/2/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție a constatat că recursul declarat de Ministerul Justiției este fondat sub aspectul calității procesuale pasive pe capătul de cerere privind obligarea Ministerului Justiției să achite diferențele salariale restante, întrucât calitatea sa de ordonator principal de credite nu cuprinde și obligația de plată a acestor diferențe restante. Ca atare, Înalta Curte de Casație și Justiție arată că „Având în vedere și cele statuante în Decizia nr. 13/2016 pronunțată într-un recurs în interesul legii (aplicabilă mutatis mutandis în cauza de față), se poate concluziona că, în privința capătului de cerere privind plata diferențelor salariale restante, Ministerul Justiției nu are calitate procesuală pasivă, nefiind titular al obligației ce formează conținutul raportului juridic de drept material dedus judecății.”

Invocăm și Decizia nr. 4983/14.11.2018, pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 30062/3/2017, prin care instanța de apel a constat că în mod corect prima Str. Apolodor nr. 17, sector 5, 050741 București, România
Tel. +4 037 204 1999
www.just.ro

instanță a procedat la soluționarea excepției lipsei calității procesual pasive a pârâtului Ministerul Justiției, având în vedere faptul că această calitate "nu se justifică numai pe baza funcției de ordonator de credite, aceasta putând atrage competența, eventual, răspunderea, în procedura privind distribuirea fondurilor publice, dar numai în baza raporturilor financiar-bugetare pe care le are cu ceilalți ordonatori, potrivit legii, iar nu a unuia nemijlocit cu reclamantul, care să-l facă direct obligat în relația conflictuală supusă judecății".

Curtea de Apel București a reținut, de asemenea, următoarele: "În litigiul privitor la recunoașterea și acordarea unor drepturi de natură salarială, o atare calitate revine numai angajatorului (obligatului direct), atribuțiile ordonatorului principal de credite de a dispune toate măsurile legale pentru asigurarea în bugetele proprii și ale instituțiilor din subordine, a creditelor necesare efectuării plăților cuprinse în titlurile executorii, fiind chestiuni care interesează faza de executare și raporturile de drept public între instituții, dar nu-i conferă, precum anterior s-a arătat, calitatea de obligat în raportul de muncă din care izvorăsc drepturile pretinse. Așadar, indiferent de cauza pretențiilor, reclamantul care se pretinde titularul acestor drepturi, dar nu este angajatul Ministerului Justiției, nu are deschisă calea unei acțiuni directe împotriva acestuia, nici pentru a cere sancționarea unei obligații solidare de plată a eventualelor diferențe salariale, nici pentru a pretinde îndeplinirea atribuțiilor ce-i revin potrivit legislației financiar-bugetare cu privire la alocarea fondurilor publice. ..."

Or, pe lângă că o cerere cu un astfel de obiect pune în discuție raporturile obligatului fundamental cu instituția căreia îi revine calitatea de ordonator de credite și care nu are nicio obligație și niciun raport cu reclamantul (izvorâte din lege ori din contract), sancționarea unor modalitățile de executare, prin antrenarea apriorică a atribuțiilor ministerului, nici nu se justifică la acest moment. Aducerea la îndeplinire a unui titlu este, prin ipoteză, subsecventă emiterii lui și de natura sarcinilor debitorului, orientată către efectuarea plății, iar în caz de absență a resurselor necesare, de atragere a acestora în condițiile, modalitățile și procedurile prevăzute de lege și direct în puterea ei".

Ca atare, vă rugăm să admiteți excepția lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Justiției și să respingeți cererea ca fiind îndreptată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

În ce privește adresa emisă de Ministerul Muncii și Protecției Sociale, invocată de reclamanți, arătăm că această adresă este doar o opinie, nu este o interpretare oficială în sensul prevăzut de art. 9 alin. 1) din Codul civil, potrivit cărora cel care a adoptat norma civilă este competent să facă și interpretarea ei oficială.

Totodată, arătăm că Ministerul Muncii și Justiției Sociale nu a avut calitatea de inițiator al Legii nr. 153/2017, aşa încât nu poate avea o poziție privilegiată în ce privește deslușirea prevederilor legii, neputând impune o lămurire, o interpretare concludentă în privința prevederilor Legii nr. 153/2017.

În consecință, față de cele învederate, solicităm admiterea excepțiilor invocate, iar pe fond respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Director

Direcția Contencios,

Alexandru STAN

